

pod lavicí

NEZÁVISLÝ,
NECENZUROVANÝ
STUDENTSKÝ ČASOPIS

#14 – BŘEZEN 2015

14

**ZNÁME
SVOJI
CENU?**

POD LAVICÍ #14
Březen 2015

ŠÉFREDAKTORKA
Markéta Vendlová

ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORKY
Petr Dvořák

GRAFIKA & SAZBA
Ondřej Nývlt

KONZULTANTI
Petra Korfová
Daniela Petříčková
Adam Škapa

FOTOGRAFIE OBÁLKY
Ondřej Nývlt

VYDAVATEL
Gymnázium
Arabská 14 Praha 6
www.gyarab.cz

TISK
Postavdelingen
www.postavdelingen.cz

ÚVODNÍK

3

TÉMA

Cenofobie

Poznat vlastní cenu není
jednoduché.

4–5

Je účelná nahota vždycky obscénní?

6

Keep calm and carry on

Po stopách populárního hesla.

7

Slevy

Jaký je jejich smysl?

7

Bublina budoucnosti

Komentář k rusko-ukrajinskému
konfliktu

17

ANKETA

Knihy na arabské

Co čtou naši studenti nejraději?

8–9

ČERNOBÍLÝ SVĚT

Příběh titulní fotografie

Jak vznikla fotografie na úvodní
stránce?

12

Fotografie

Černobílá fotografie

13–14

Fotoworkshop

Šestice neohrožených fotografů
vyrazí fotit ranní Prahu.

24

RECENZE

Interstellar

Film režiséra Christophera
Nolana nás zanesse mezi hvězdy.

15

AKTUALITY

Příští zastávka Gymnázium Arabská

Informace o novém úseku metra
linky A.

16

FEJETON

Taneční

17

REPORTÁŽE

Nuda v Brně rozhodně nebyla

Výprava několika členů redakce
přes půlku republiky.

18

Videň

20

MYSTIFIKACE

Dopisy čtenářů

Reakce Drahuše Krupicové.

19

LITERÁRNÍ KOUTEK

Básně

19

ROZHOVORY

Hugo Kittel

„Nemáš odborné vzdělání.“ –
„Nevadí, tak si ho dodělám.“

10

Autointerview Adama Škapy

„I boty do tělocvičny si dnes
zavazuji lépe než před deseti lety.“

21–23

úvodník

Zdravím naše čtenáře u historicky prvního čtrnáctého čísla vašeho oblíbeného studentského občasníku. Když minulý čísla uváděl Petr, hned na začátek poznamenal: „Nestal jsem se šéfredaktorem, tím nadále zůstává naše Markéta.“ – totéž platí pro mě.

I tentokrát jsme pracovali tvrdě pro váš maximální čtenářský požitek; v opojení dozrívajícím úspěchem třináctého čísla jsme byli donuceni zamyslet se, jaká je skutečná hodnota našeho časopisu a lidí, kteří ho tvoří. Položili jsme si otázku – „Známe svoji cenu?“ – a vy právě v rukou držíte odpověď, plnou filozofických úvah sahajících hluboko k jádru věci.

Je opravdu důležité dokázat sám sobě pravdivě a střízlivě odpovědět na tuto otázku – jedině, když máme reálnou představu o míře svých schopností, můžeme je využívat naplno a už jen to naši hodnotu zvyšuje. Myslím, že cena člověka je dána

jeho užitečností ve společnosti, schopností udělat něco prospěšného pro ostatní a fungovat jako nezbytný článek ve složitějším systému. Svět je plný lidí nesmělých a podceňujících se, přestože svoji práci odvedou lépe než kdokoliv jiný, stejně tak těch arogantních, neschopných a trpících iluzí, že právě oni jsou ti nepostradatelní. Obě skupiny mají ve společnosti své místo – tam dole. Jedině znalost vlastní ceny, jejíž důsledkem je zdravé sebevědomí, nám ukáže, co si můžeme dovolit, a co naopak nesmíme – a to nás posouvá vpřed.

Nyní zase nastává doba, kdy na chvíli při hodinách přestaneme prsty matlat na svých smartphonech, protože když vyšlo nové číslo, nemůžeme pod lavicí dělat nic jiného než číst *Pod Lavicí* – jedině to má svoji cenu! Přeji příjemné čtení.

Ondřej Nývlt, 2. E

ČASOPIS PRO VÁS PŘIPRAVILI

MARKÉTA
VENDLOVÁ, 3. A
článek

ONDŘEJ
NÝVLT, 2. E
fotografie, design

LUCIE
HORÁČKOVÁ, 3. A
článek

LENKA
MANDELOVÁ, 3. D
články

DENISA
LUKÁČOVÁ, 3. B
články

GUSTAV
SEDELMAYER, 3. A
recenze filmu

ADÉLA
PAVLIŠOVÁ, 2. D
fotografie

KATEŘINA
HRONOVÁ, 4. D
fotografie

LUCIE
JAREŠOVÁ, 2. C
fotografie

TEREZA
ŠŤOVÍČKOVÁ, 2. C
fotografie

PETRA
TRÍSKOVÁ, 3. D
článek, báseň

VIKTÓRIA
ŠUPŠÁKOVÁ, 3. B
články

cenofobie

Bylo by dobré znát svou cenu. I když si toho třeba nevšimnete, snaží se ji zjistit skoro všichni. Nejdříve rodiče, potom učitelé ve škole i různí psychologové. Každý člověk chce vědět, za co stojí, a tak se více či méně dobrovolně podrobují stálému hodnocení. Je tím také dohnán k tomu, aby sám sebe pozoroval a aby zvažoval, jak působí na jiné.

Cena znamená peníze a já si v tom případě připadám trochu jako na trhu s otroky. Lidské bytosti v našich končinách otevřeně nekupujeme jako majetek nebo zboží. Příčí se to naší kultuře a navíc je daleko levnější si koupit na potřebnou dobu jen určité vlastnosti anebo části člověka. Lépe než nakupovat otroky je najmout pracovní síly. Ocenění celé osoby by se muselo asi svěřit do rukou ekonomů, kteří by člověka hodnotili podle zisku, který jim může přinést.

Prvním kritériem by byl asi věk. Člověk v nejlepších produktivních letech je schopen pracovat, odvádět daně, bojovat v zahraničních misích, mít děti a být převážně zdravý a výkonný. U jedinců příliš mladých anebo moc starých tomu tak docela není. Pracovat většinou nebudou, pravděpodobně budou čerpat zdravotní péči, děti by raději mít neměli a s armádou je do zahraničních válek nedostanete. Naopak budou často potřebovat v mnoha ohledech nějakou pomoc a ze společného rozpočtu prostředky odčerpají. Jejich cena na pomyslném trhu je tedy neskonale nižší, což ale vůbec neznamená, že by byla nižší jejich lidská hodnota.

Dalšími úhly pohledu na osobnost člověka může být například IQ, emoční inteligence, motivace, zájmový potenciál a vlastně cokoli, co dokážeme nějak vznešeně a vědecky pojmenovat. Psychologové pomocí různých testů rozeberou naši osobnost a zařadí ji do jedné ze škatulek, ve kterých pak můžeme pěstičkou marně bušit na stěny a vykřikovat, že všechno je jinak a že chceme ven, zpátky mezi nezařazené, neotestované, nezaškatalkované. Testů může být celá řada. Například enneagram rozděluje lidi podle typu osobnosti na perfekcionisty, dárcy, sportovce, romantiky, pozorovatele, loajální skeptiky, požitkáře, ochránce a vyjednavče. Takových dělení je ale možné vytvořit libovolné množství, což závisí nejvíce asi na osobnosti jejich tvůrce.

„Lépe než nakupovat otroky je najmout pracovní síly.“

Je určitě zajímavé vyplnit si některé tyto testy a pak se s lehkou obavou zajímat o to, kam mne zdánlivě neomylný odborník přiřadil. Jsem tedy spíše úzkostná osobnost s vyšším IQ, anebo přemotivovaná, mentálně příliš pružná šedá myš? Nejhorší je, že poctivě vyplňování těchto dotazníků mi spolehlivě rozhodl psychiku, protože dokážu najít jednoznačnou odpověď jen asi na desetinu otázek. Pochybuji často sama o sobě? No jasně, ale kdo ne? Musím stále něco dělat? Nechám se snadno rozrušit? Váhám často s řešením nepřijemných úkolů? Asi ano, pro všechny uvedené otázky, ale ke všemu po mně ještě chtějí, abych odhadla své umístění na stupnici od jedné do pěti či deseti, což už je na mě moc. Nakonec vždycky skončím s pocitem, že pokud jsem upřímná a sama k sobě přísná, připadám si vždycky jako poněkud ujetá osobnost – paranoidní, deprimovaná, s nízkou inteligencí a s nejistou společenskou a pracovní budoucností. Prostě se po vyhodnocení cítím jako psychologicky zevrubně přežvýkaný odpaděk lidské společnosti. Když ale k testu přistoupím sebevědomě a neodpovídám podle toho, jak se sebekriticky vidím, ale spíše podle toho, jaká bych si přála být nebo jak mě občas někdo pozitivně ohodnotí, výsledek jasně svědčí pro to, že jsem hvězdou první velikosti. Přece už taková skoro jsem, stačí jen dodržet pár předsevzetí a to přece dokážu! Tenhle přístup mě vždycky docela naplní optimizmem a na chvíli potěší, jenže se nedokážu přinutit, abych mu věřila, i když se snažím sama sebe přesvědčit, že nelžu, ale jenom vybírám ty příznivější údaje.

Ještě zajímavější než se stresovat nad výsledky testů a svými nejistými odpověďmi na nejednoznačné otázky by bylo sledovat, jak se tyto testy vytvářejí. Například v psychotestu „Poznejte svou skrytou tvář“ si musíte vybrat tu nejhnusnější z osmi fotografií dosti odpudivých patologických individuí, která autor testu označuje za sympa-

tické jedince. Podle toho, jestli si vyberete sadistu, zuřivce, katatonika, schizofreničku, hysteričku, deprimovanou ženu, maniaka anebo zvrhlíka se dozvíte, jaká je vaše skrytá tvář. Moc se neradujte, není moc hezká, i když se vám osoba na fotce opravdu velice hnusí. Test totiž vychází z toho, že na druhých většinou nejvíc nesnášíme to, co se nám nelíbí na nás samých a co potlačujeme.

Tenhle test a celá řada dalších, které se jen rojí v různých časopisech, mě přivedly na myšlenku pokusit se sestavit sadu vlídných otázek a navrhnout hodnocení, které by potěšilo prostě každého. Určitě to jde! Všichni pak budou spokojeni a vsadím se, že jejich osobnosti budou obsahovat určité alespoň část uvedených vlastností. Docela by mne lákalo vytvořit takovou sadu testů pro studenty nově přijaté do prvního ročníku naší školy, aby se zbavili obav ze studia. Navíc by se do nich dala vložit prostá myšlenka, že jejich osobnost, oblíbenost i inteligence budou daleko více oceňovány, pokud si budou hodně vážit studentů z vyšších ročníků a chovat se k nim s patřičnou úctou. Pokud vám to připadá jako vychytralost, tak se můžete vsadit, že na podobné snaze vnutit anebo podsunout nějakou myšlenku je založena velká většina testů. Při psaní tohoto článku jsem zjistila, že společnost SCIO už dokonce pořádá kurzy, které právě psaní různých testů učí. Pravda, jsou to sice převážně testy vědomostní, ale postup vypracování se příliš neliší. Jeho podstatou je snaha dosáhnout určitého cíle a zakrýt manipulací. Stejně ale nejsou nástrojem, který by ukázal jednoznačně, co v kom vlastně je. Pokud vás však uváděné testy zajímají, najdete je snadno na netu. Ale pozor! Příliš velké pátrání po vaší ceně vám může způsobit úzkostný stav, zvaný cenofobie. Proto na závěr uvádím krátký test, který vám snad posílí sebevědomí!

Petra Trísková, 3. D

KRÁTKÝ TEST NA POSÍLENÍ SEBEVĚDOMÍ

- **Jsi hezká (hezký)?**
(ano – 1 bod, ne – 0 bodů)
- **Jsi chytrá (chytrý)?**
(ano – 1 bod, ne – 0 bodů)

VYHODNOCENÍ

- **2 body**
Jsi hezká (hezký) a chytrá (chytrý)
- **1 bod**
Jsi buď hezká (hezký) anebo chytrá (chytrý)
- **0 bodů**
Jsi škaredý debil

Je účelná nahota vždycky obscénní?

Maturitní ples je krom jiného i dlouholetá tradice určená k důstojnému (i když leckdy spíš méně než více) rozloučení se spolužáky, profesory a obecně starým životem na střední škole či gymnáziu. Zkrátka je to zážitek na celý život, takový, na který se nezapomíná. Tady nutno podotknout, že někdy se snad ani zapomenout nedá, i když se člověk hodně snaží.

Letos nás ale paměť zklamat nemůže. O to už se postarala jedna z maturitních tříd Gymnázia Jana Keplera, jejíž půlnoční překvapení oběhlo po internetu ve formě videa plného naháčů v motýlcích a fosforeskujících ponožkách snad celý svět. Že nevíte, o co kráčí? Jen se nestyďte a přiznejte, že jste si tento odvážný taneček každý pustil aspoň dvakrát! Však se není za co stydět. Průzkumy ukázaly, že nejvíc kliknutí mají ročně na internetu odkazy pojednávající o erotice, lidském neštěstí a tady v Čechách, počkejte si, financích a obchodu. Co jiného by všechny Čecháčky taky zajímalo víc, skoro mám chuť napsat LOL.

Ale zpátky k neobvyklému půlnočnímu překvapení. Nejen že se video rozšířilo po internetu rychlostí blesku a dočkalo se sdílení dokonce i na zahraničních serverech, logicky taky rozpoutalo značnou vlnu reakcí, kladných i záporných. Abyste měli lepší představu, jeden tábor má tendenci nazývat nás zčista jasna

nejmenované části těla, která měla původně zůstat zraku diváků skryta. Leknutí ovšem nejspíš rychle pomínulo díky nadšenému jásotu dam z prvních řad a fakt, že poté co se nešťastník rychle zahalil, pokračoval v tanci dál jakoby nic, mu lze přičíst jedině k dobru. Nádherná ukázka amatérské profesionality, řekla bych. Jediné, co mi zážitek trochu kazilo, byla neobvyklá kulisa v podobě, řekněme velmi výrazného smíchu natáčejícího, který místy zněl, jako by se měl každou chvíli udusit.

Byl nápad předstoupit před stovky lidí takto přírodně a na tak slavnostním místě, jako je Lucerna, až příliš odvážný? Oproti dosavadním půlnočním překvapením tříd našeho gymnázia jistě, ve větším měřítku ale nejspíš ne. Přece jenom nejde o nic, co bychom už předtím neviděli jinde, ačkoliv například v porovnání s novým filmem *Padesát odstínů šedi* se nedivím, že má někdo sklon nazvat celou akci lehkým pornem. Proti tomu bych se ale ohradila, velké plus je, že účelem představení nebylo nějaké sexuální obtěžování nebo obscénní nátlak, ale prosté pobavení obecnost a sebe samých. Lidské tělo se v umění k inspiraci využívá už po tisíciletí, a proto kdo si přeje uklidnit vyburcovanou moralitu a pohoršení, může na celou záležitost nahlížet třeba právě jako na umělecký film.

„Jeden z dotyčných gentlemanů zapomněl přendat svůj talíř na správné místo a způsobil tak svému sousedovi lehčí šok odhalením nejmenované části těla.“

hříšnou zemí zasvěcenou sexu (nehledě na to, že před půl rokem nevěděl, kde Česko leží), druhý zas opěvuje odvahu, originalitu nebo dokonce vypracovaná těla některých aktérů tohoto vypečeného kousku. Na každém šprochu pravdy trochu a tak vlastně tak úplně nedokážu bojkotovat ani jeden z názorů.

Tanečně bych vystoupení ohodnotila kladně, choreografie s papírovými talíři byla docela dobře secvičená až na jediný okamžik, kdy jeden z dotyčných gentlemanů zapomněl přendat svůj talíř na správné místo a způsobil tak svému sousedovi lehčí šok odhalením

Na závěr zbývá jedině dodat, že pokud si tato skupina maturantů přála zanechat po sobě něco jedinečného, tak se jim to povedlo. Kromě sálu plného úžasem zkamenělých lidí totiž budoucím generacím přenechali ještě jakousi formu odkazu a hlavně pozvedli latku maturitních vystoupení v určitém směru hodně vysoko. Uvidíme, co přinese příští rok, ale už teď můžu říct, že ani nevím, jestli se těším, nebo děším.

Markéta Vendlová, 3. A

Keep calm and carry on

Lenka Mandelová, 3. D

Určitě si všichni vybavíme obrovský trend minulého roku – „Keep calm and ...“ Obrázky s hesly zahltily sociální sítě, internet, vlastně celý svět. Ale proč? Odkud tato hesla přišla? A jak jsem k nim přišla já? Dostala jsem jednou pohled s *Keep calm and carry on* a tehdy mě začala pronásledovat otázka, kdy tahle hláška vůbec vznikla. Lidé vytvářejí svoje parodie, ale při tom podle mě vůbec nevědí, k čemu původní hesla sloužila.

Abychom zjistili jejich původ, musíme se vrátit do roku 1939. Jsme ve Velké Británii, kde vrcholí přípravy na druhou světovou válku. Očekávají se masové letecké útoky na velká města a lidé žijí v každodenním strachu. Právě tehdy

se začnou tisknout plakáty se slogany. Mají důležitý úkol – zvýšit morálku britského obyvatelstva. Objevují se tři edice, nám nejznámější *Keep calm and carry on*, dále *Vaše odvaha, vaše veselost, vaše rozhodnost nám přinese vítězství*, a do třetice *Svoboda je v ohrožení. Braňte ji celou svou silou*.

Nápady se slogany přicházejí z ministerstva informatiky. Získávají svoje typické písmo a typický vzhled s korunkou navrchu. Aby měly větší váhu, začínají se po městech vylepovat až po prvních náletech. Vylepují se ale jen dva plakáty. *Keep calm* mezi ně nepatří. Veřejnost ho oficiálně nikdy nespatriřila a již vyrobené plakáty byly zničeny na konci války

1945.

Tim tento příběh ale nekončí. Dlouhou dobu o nich nebylo nic známo a až v roce 2000 byl jeden ze starých plakátů objeven britskou rodinou. Ten pak vystavili ve svém krámku. Zákazníci o něj měli tak velký zájem, že začali prodávat kopie a časem se heslo objevovalo i na hrnčičích, pohledech a jiných suvenýrech.

Pomalu se tak dostáváme do současnosti. Do doby, kdy lidstvo ztratilo pojem o účelu těchto sloganů. Do doby, kdy si je spousta lidí vzala za své a vytvořila si svůj vlastní nápis, nebo je nějak parodovala, aniž by ovšem tušila, co vlastně „paroduje“.

Slevy

Lenka Mandelová, 3. D

Povánoční slevy jsou jedním velkým lákadlem. Lidé se vydávají do obchodních center a nakupují, co unesou. Jsou tu ale dva typy lidí. Jedni slevy milují, druzí se raději těmto zbesilým akcím snaží vyhnout velkým obloukem. A ani se to nemusí týkat povánočních slev, které jsou jedny z největších. Můžou to být jakékoliv výprodeje.

Když pomíneme velké návaly lidí, dlouhé fronty a nervy s hledáním velikostí, jsou slevy

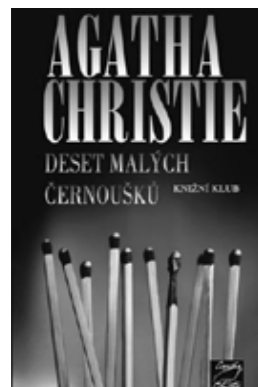
tak úžasné, jak se jeví? Představte si, že jste v obchodě a držíte v ruce třeba krásné kalhoty. Je na nich sleva, ne sice tak velká, jak bychom si přáli, ale alespoň nějaká. Kalhoty nepotřebujeme, máme jich ve skříni tolik, a navíc se k ničemu nehodí. Přesto si je koupíme a ještě si půjdeme vybrat něco, s čím by se daly nosit. Kolik věcí si takhle každý zbytečně koupí? Nakonec jsme schopni utratit více, než kdyby slevy vůbec ne-

byly, a sami se divíme, co jsme to všechno pořídili.

Ano, samozřejmě jsou věci, které bychom koupili i bez slev. To vám nebudu odporovat. Ale někdy je prostě lepší se v obchodě trochu zamyslet nebo do něj vůbec nelézt. Slevy jsou tahem značek, jak do svých obchodů dostat zákazníky. Ve výlohách věší co největší cedule *sale 50%*. Ale zkuste si někdy spočítat, kolik kousků tam s touto slevou vůbec mají.

Knihy na Arabské

CO ČTOU NAŠI STUDENTI NEJRADĚJI?

DESET MALÝCH ČERNOUŠKŮ
Agatha Christie

„Zmatenost je to, co se mi na ní tak líbí.“
– Jan Cícha, 1. A

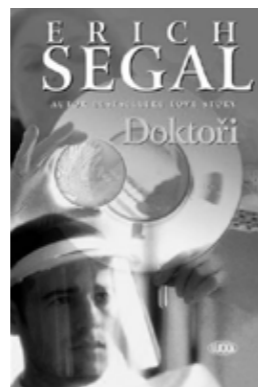
METRO 2033
Dmitry Glukhovsky

„Je to skvělý příběh z úplně nového, neobvyklého prostředí.“
– David Duška, 1. B

MY DĚTI ZE STANICE ZOO
Christiane V. Felscherinow

„Je to snad jediná knížka, kterou jsem přečetla víckrát. Šokuje mě a zároveň nějakým zvráceným způsobem přitahuje. Děsí mě vědomí, že tu stále kolem nás jsou, jen se neshromažďují u metra.“
– Tereza Černá, 3. D

DOKTOŘI
Erich Segal

„Téma i samotný příběh knihy mě velmi zaujaly.“
– Jan Fikejzl, 2. A

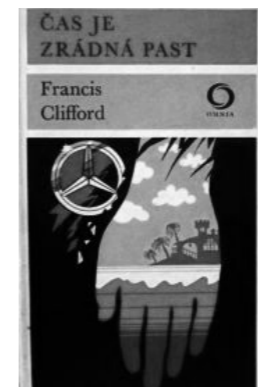
HVĚZDY NÁM NEPŘÁLY
John Green

„Líbí se mi způsob, jakým je kniha napsaná.“
– Klára Nováková, 1. B

WE ARE ANONYMOUS
Parmy Olson

„Realistický a obsáhlý pohled na fungování jedné z největších hackerských skupin na světě.“
– Jan Tomiček, 3. D

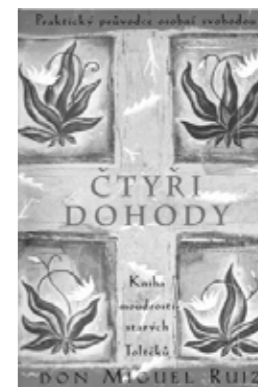
ČAS JE ZRÁDNÁ PAST
Francis Clifford

„Při čtení se rozhodně nudit nebudete. Děj neustále graduje.“
– Zuzana Jeřábková, 2. D

ÚTĚK DO DIVOČINY
Jon Krakauer

„Zaujalo mě dobrodružství, odvaha a především volnost mladého člověka, který se rozhodne opustit se od všech civilizací a společenských norem.“
– Ondřej Daneš, 4. E

ČTYŘI DOHODY
Don Miguel Ruiz

„Jedná se o knihu, která by se dala nazvat průvodcem k osobní svobodě skrze moudrost starých Tolteků. Obsahuje velmi užitečné rady, jak být sám sebou a šťastný.“
– Michaela Knopová, 3. B

ZLODĚJKA KNIH
Markus Zusak

„Člověk je po pár stránkách vtážen do děje a má pocit, že je součástí příběhu.“
– Tereza Mičánková, 4. B

Agatha Christie proslula svými detektivkami a právě tento román patří mezi ty nejnámější. Děj se odehrává na os-trovi na konci 30. let 20. století. Pozvání do luxusního sídla od neznámého hostitele přijalo 10 osob, kterých během pobytu ubývá v duchu písničky Deset malých černoušků. Otázkou ale je, kdo je ten neznámý vrah?

Toto sci-fi vás zatáhne do Moskvy a jejího metra. Žije zde Arťom s dalšími lidmi, kteří přežili jadernou válku. Ale ani v metru není zcela bezpečno a Arťom je nucen vydat se na cestu za záchranou posledního obyvatelného místa na zemi.

Autor za tento román obdržel evropskou cenu ESFS Awards Eurocon 2007. Pokud by vás děj knihy uchvátil, Metro 2033 má pokračování pod názvem Metro 2034.

Zdrucující příběh dnes už dospělé německé narkomanky Christiany F. je sepsán na základě zpovědi. Vypráví, jak se s drogami setkala a jak si na ně vydělávala s ostatním narkomany. Nevychází ani fakt, jak se o smrti svých přátel (také narkomanů) nejčastěji dozvídala. Svůj život dokázala popsat s otevřeností a velkou přesností.

Jak už napovídá název, kniha se odehrává v nemocničním prostředí. Dovolí nám nahlédnout nejen do lékařské profese, ale také do osobního života lékařů. Příběh nás zavádí mezi čerstvé absolventy lékařské fakulty na Harvardu.

Hvězdy nám nepřály vypráví romantický příběh o nemocné dívce Hazel a jejím příteli Augustovi. Ti dva mají originální pohled na život a choroby, kterými trpí nebo trpěli. Autor dokázal spojit smutný příběh s humorem. Je to „nejvtipnější smutný příběh“, jak uvádí stránka Databáze knih.

Uskupení hackerů bylo jednou velkou otázkou nejen pro napadené firmy, ale i pro širokou veřejnost. Všechny zajímalo, co se skrývá pod jejich maskou. Do světa hackerů se povedlo proniknout Parmy Olsonové, která se zúčastnila stovek setkání se samotnými hackery i klíčovými členy skupin Anonymous a LulzSec. To, co se skrývá za bezpečně se tvářícím kolektivem, nikdo nečekal.

Mám tu pro vás ještě jeden detektivní román, který řeší zločin proti lidskosti. Abych vás trochu uvedla do děje... Příběh se týká španělského spisovatele, kterého obviní z vraždy. On ale tu vraždu nespáchal, a tak pro své ospravedlnění pátrá po motivu na vlastní pěst. Myslíte, že odhalí příčinu smrti, nebo bude zatčen?

Jednou se jeden mladý muž rozhodne vydat na riskantní cestu za dobrodružstvím. Zbaví se všech svých peněz a odejde do divočiny. Naučí se žít v souladu s přírodou a najde sám sebe.

Jeho toulavé nohy ho zavedou až na Aljašku, kde jeho putování končí. Je neuvěřitelné, že tato kniha je podle skutečnosti. I samotný autor Jon Krakauer se musel přesvědčit o skutečnosti poslední cesty tohoto muže.

Myslím, že lépe než Míša bych to nevystihla. Kniha vychází z psychologie a používá obrazná vyjádření a různá podobenství. Čtenářům se chce totiž přiblížit více pocitu než slovy.

Pokud nejste příliš velký čtenář, můžete si zajít i na divadelní představení Jaroslava Duška, které je touto knihou inspirováno.

Zlodějka knih je zajímavá už jen tím, kdo je vyprávěč. Je to smrt. Román se odehrává v době druhé světové v Německu. Smrt vypráví o dívce jménem Liesel Memingerová, která žije u pěstounů. Je to ještě dítě, ale i tak poznává krutost vlády Adolfa Hitlera.

Lenka Mandelová, 3. D

ROZHOVOR S HUGEM KITTELEM

„Nemáš odborné vzdělání.“ — „Nevadí, tak si ho dodělám.“

Posluchač VŠCHT, inženýr Hugo Kittel, Ph.D., který byl před nedávkem na našem gymnáziu na praxi (chemie), se liší od „běžných“ posluchačů nejen množstvím titulů. I věk (63 let) je poněkud nestandardní pro posluchače učitelského oboru. A co teprve jeho způsoby výuky. Hned po první odučené hodině mu studenti radostně tleskají.

Seznamte se během krátkého rozhovoru s některými zajímavými postřehy a nevyklými pohledy na školu, vzdělání i na vás studenty.

Proč jste se „na stará kolena“ rozhodl učit na střední škole?

Důležitější než stará kolena je mladá mysl a chodit rovně, jak říká moje současná charismatická vysokoškolská učitelka paní doktorka Nývltová. Začátkem mého „učení“ byl dotaz manželky, mj. dlouholeté učitelky: „Co budeš dělat, až odejdeš do penze?“

„Budu učit na gymnáziu v Berouně nebo v Praze.“

„Nebudeš, protože podle novely zákona o pedagogických pracovních nemá odborné vzdělání,“ zněla odpověď.

„Nevadí, tak si ho dodělám.“

A obratem jsem se přihlásil k řádnému tříletému dennímu bakalářskému studiu učitelství technických předmětů na VŠCHT v Praze, kam mě také přijali. Nyní dokončuji poslední semestr studia, který zahrnuje i pedagogickou praxi.

V principu ale chci být užitečný a předat své dlouholeté zkušenosti z technické praxe, tedy v oblasti, kde v současné době nejvíce chybí mladí kvalifikovaní pracovníci. V minulosti jsem opakovaně učil na vysokých školách, nyní např. „Alternativní paliva“ na VŠCHT Praha, kde současně i studuji. To je docela zajímavé propojení, nemyslíte? (Dr. Jekyll a pan Hyde). Také mi řada lidí řekla: „Motivoval jsi mě. Musím se sebou něco začít dělat!“

Jaké je to – učit na střední škole? Baví Vás to?

Pedagogické postupy na střední škole jsou odlišné od vysokoškolských. Vyučované téma je vždy velmi úzké, znalost se buduje postupně v delším časovém období, opa-

kovaně se ověřuje a hodnotí. Pedagogické aspekty výuky jsou stejně důležité jako odborný obsah. Kontakty se studenty jsou méně formální, velmi důležitá je znalost jejich povahy, zájmů, případně problémů.

Nemohu jednoznačně říci, jestli mě učení na střední škole baví, k tomu bude zapotřebí více času. Zatím je to pro mě především výzva, jak obstát v nové roli. A věřte mi, jedná se o docela vzrušující výzvu!

Co Vás v procesu učení nejvíce překvapilo?

Totální zapojení učitele do výuky! Vidím, že i zkušený učitel se musí na každou hodinu připravit, promyslet obsah, organizaci, najít spojení s předcházejícím i budoucím výkladem, monitorovat čas atd. Velké překvapení představuje zjištění, že učitel nemá přestávky, protože v jejich průběhu neustále řeší aktuální problémy studentů a vede s nimi dialog.

Jací jsou podle Vašeho názoru dnešní studenti a jejich učitelé?

Výrazně se změnila technické prostředky výuky, rozsah informací, které jsou k dispozici, a téměř se nezměnil obsah výuky. Chemie se z hlediska obsahu (nikoliv metod) v podstatě učí podobně jako na gymnáziu před 50 lety, a to nepovažuji za dobré. Pan doc. Holada z PFUK se z tohoto důvodu dokonce zmiňoval o jisté „chemofóbií“. To bych ve svém případném učení chtěl změnit.

Studenti jsou zhruba stejní, jako jsme byli my. Některé učení vysloveně baví, jiní

se zajímají o specifické aktivity nebo sport a ostatní prostě pouze chodí do školy, aby odmaturovali. Studentské aktivity jsou také podobné. I my jsme na gymnáziu vydávali školní časopis (Trhák, 400 výtisků na každé číslo), měli jsme fotokroužek, reprezentovali gymnázium v řadě sportovních disciplín atd.

Co se změnilo? Mizí úcta k autoritám, vzájemná úcta, vytrácí se určitá školní etiketa. Vztahy jsou výrazně hrubší, racionálnější a láska nevitězí. Když jsem svojí mladé kolegyni ve studijním kroužku na VŠCHT asi před měsícem dal přednost ve dveřích, tak mi řekla, že se jí to za posledních 5 let nestalo! Věříte tomu? Intimita se stala věcí veřejnou, ztrácí se romantika, dívky už od chlapců nevyžadují „hrdinské činy“, ke škodě obou stran. Bohužel jsem si toho nejvíce všiml právě během své školní praxe.

Daleko zásadnější ale je, jací jsou dnešní staří lidé. Bohužel, většinou „zcela mimo požadavky doby“. Na této straně populace moderní doba rozevřela nůžky podstatně více. Stále studovat, to je jediná možnost, jak tomu čelit. A to si musí uvědomit i současní studenti, protože jinak také budou brzy „mimo požadavky doby“.

Změnila Vaše středoškolská praxe Váš pohled na učitele, jak?

Ano. Zjistil jsem, že být učitelem je mnohem náročnější než být studentem, a ne naopak. Jako středoškolský učitel tedy cítím velkou odpovědnost. Naopak, svoje asi poslední vysokoškolské studium si velice užívám, protože je to vlastně zábava!

Díky za rozhovor

Na otázky A. Škapy odpovídal Hugo Kittel

černobílý svět

FOTOGRAFICKÁ PŘÍLOHA

PŘÍBĚH TITULNÍ FOTOGRAFIE

Téma úvodní fotky, jak už je zvykem, se odvíjelo od tématu aktuálního čísla; *známe svoji cenu?* Prvním nápadem bylo zachytit člověka, který by měl na hrudi připnutou cenovku, jakožto symbol ceny a hodnoty, podobně jako váleční veteráni nosí různé odznaky a stužky. Myšlenku jsme z jednoho člověka rozšířili na celý zástup stejně oblečených lidí, kteří vypadají téměř identicky a jsou označeni cenovkou, jež symbolizuje potlačení individuality každého z nich.

Při načrtnuté myšlence už jen stačilo počkat na dobré světlo a z vysněné představy se stal skutečný snímek. Ve výsledné fotografii nakonec byly cenovky nahrazeny čárovými kódy a tváře jsou oříznuté pod nosem, což zdůrazňuje anonymitu lidí stojících v řadě a čekajících na svoji šanci uplatnit se ve světě prostřednictvím své vlastní ceny. Výsledkem fotografování je kromě titulní fotky, kterou můžete vidět na přední straně obálky, mnoho dalších snímků; některé z nich si můžete prohlédnout zde.

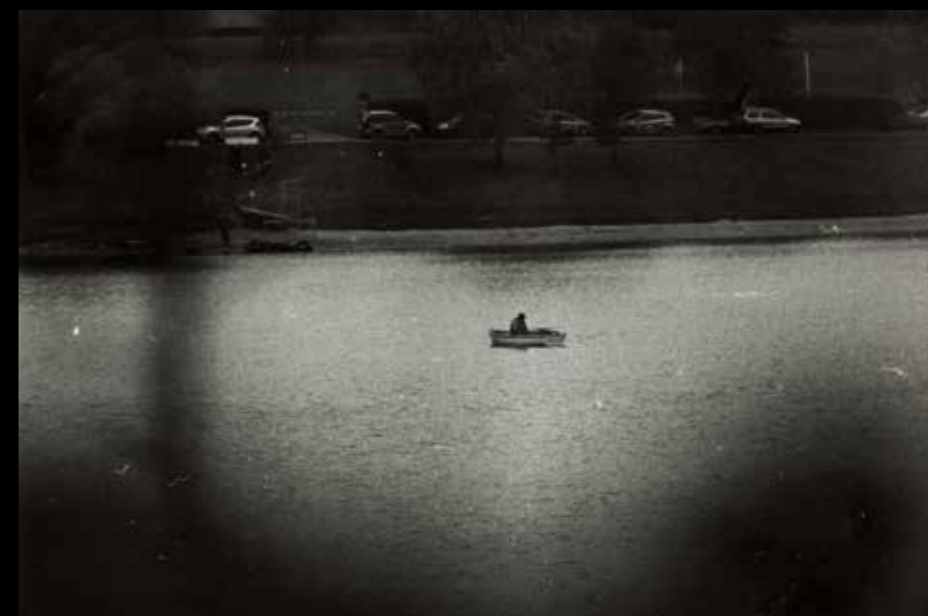
Ondřej Nývlt, 2. E

Tereza Štovičková, 2. C

Ondřej Nývlt, 2. E

Jiří Kopejtko, 1. E

1

3

4

2

5

Interstellar

Christopher Nolan, to je jméno režiséra, o kterého se ve světě filmu vedou velké tahalice. Každý herec by se chtěl ukázat v jeho dalším snímku a každé filmové studio by na něm rádo vydělalo. Nolan v současnosti slaví jeden úspěch za druhým, ať jde o strhující příběh z prostředí snů – *Inception*, nebo nezapomenutelnou trilogii *The Dark Knight*. Letos se se svým bratrem Jonathanem vydal mezi hvězdy.

„Love is the one thing we're capable of perceiving that transcends time and space.“

Příběh diváky zavede do nedaleké budoucnosti, kde prachové bouře a nedostatek jídla přivádějí poslední přeživší k největšímu kroku v dějinách lidstva. Musí si najít nový domov za hranicí naší galaxie, to ale znamená, že musí opustit Zemi.

Cooper (Matthew McConaughey) je pilotem vesmírné lodě, ve které se tým vědců vydává na cestu za spásou lidstva. Je ale také otcem dvou dětí, které zde musí nechat, aby je mohl zachránit. Strach o rodinu je jedno z oblíbených témat Christophera Nolana, které zde výtečně vynikne díky skvěle napsanému scénáři (Jonathan Nolan) a obdivuhodnému hereckému výkonu hlavní postavy. Matthew dlouho patřil do škatulky béčkových herců, absolutní zlom přišel až v roce 2013, kdy obdržel cenu Akademie za hlavní roli ve filmu *Dallas Buyers Club*, a letos cenu jen potvrzuje.

Anne Hathaway, Jessica Chastain, Michael Caine nebo Matt Damon jsou další výborní herci, kteří vyjadřují lidskou zbabělost, touhu nebo odvahu. Další motiv filmu jsme my lidé, naše slabost a síla.

Interstellar není sci-fi překypující akcí, pokud se ale nějaká objeví, opravdu stojí za to. Vizuální stránka filmu je strhující, ať se už jedná o nekonečné lány kukuřice nebo miliony hvězd v temnotě vesmíru. Mnohem víc jdou tvůrci po emocích postav, které opouštějí své blízké a cestují nekonečným vesmírem bez záruky toho,

že se někdy vrátí. Atmosféra je mnohem komornější, než by se u takového projektu čekalo, což jí ale neubírá na atraktivitě.

Film se u kritiky potýká s podobnými výtkami jako *Inception*, pro některé diváky je množství informací, důležitých maličkosť a kudrlinek spíš překážkou. Nolan opravdu s ničím nešetří a po prvním zhlédnutí se děj může zdát zmatečný a nelogický, a jak už bývá pravidlem, aby divák Nolanovo dílo plně docenil, musí ho vidět víckrát. Některé ale může první projekce odradit, potom už pro ně tento film zůstane někde ve hvězdách.

Christopher se snaží udržet si kolem sebe stále stejný tým lidí, scénář píše společně se svým bratrem a producentku mu dělá jeho žena Emma Thomas. Novým členem týmu se stal kameraman Hoyte Van Hoytema. Místo hudebního skladatele už klasicky obsadil Hans Zimmer se svými mocnými varhanami, které trhají kinosály na kusy.

Pokud pořád váháte, udělejte si obrázek sami. Film je nutné vidět v kině, kde se vám zážitek ještě umocní. A to není všechno, při natáčení byly použity speciální kamery IMAX 70 mm, díky kterým obraz vyplňuje celé plátno sálu a v Čechách je jedno z mála kin v Evropě, kde můžete film v tomto speciálním formátu vidět.

Gustav Sedelmayer, 3. A

Průstí zastávka Gymnázium Arabská

Na velikonoční pondělí 6. dubna se odpoledne otevřou čtyři nové stanice zeleného metra A – Bořislavka, Nádraží Veleslavín, Petřiny a Nemocnice Motol.

NĚKOLIK ČÍSEL NA ÚVOD

Nový **6234 metry** dlouhý úsek metra A, který byl částečně ražen a částečně hlouben, se začal stavět v roce **2009**. Původní rozpočet na tuto stavbu činil **22,5 mld.** korun, nakonec „postačila“ hodnota o **dvě mld.** nižší. Zatím na trase A jezdilo maximálně **devatenáct** souprav, po otevření nového úseku to bude **čtyřadvacet až pětadvacet**. Nemůžeme ale počítat s tím, že by všechny spoje jely až na konečnou. Bude zde fungovat stejný princip jako na opačném konci trasy A, kdy každé druhé metro jezdí do Depa Hostivař.

Nejdelším úsekem je část mezi stanicemi Dejvická a Bořislavka, která je **1,7 kilometrů** dlouhá a má i největší stoupání se sklonem rovných **čtyřicet promile**. Zastávka Petřiny se nachází nehlouběji, a to více než **35 metrů** pod zemí.

Cesta z Dejvické na Bořislavku (tedy k Arabské) bude trvat tři minuty a na konečnou stanici Nemocnice Motol kolem **devíti minut**. Z Nádraží Veleslavín na Bořislavku pouhé **dvě minuty**.

Nyní se na novém úseku provádějí zkušební jízdy s běžnými soupravami, které jezdí pouze rychlostí **20 km/h**, v budoucnu by to mohlo být až **80 km/h**.

Nově postavený úsek metra A přinese jistě celou řadu výhod:

Ti, co dříve jezdili na Dejvickou a pak museli pokračovat tramvají nebo jezdili od Motola či Divoké Šárky, si od teď budou moci přispat.

Díky tomu se zlepší i spojení do Nemocnice Motol, a tak se už nebudeme muset mačkat v autobusech nebo čekat v kolnách aut. K tomu se váže i zlepšení životního prostředí vzhledem k zrušení některých autobusových linek. Je však otázkou, zda se po jejich zrušení zase nebudeme muset mačkat v těch nezrušených.

Mnoha lidem zahájení provozu metra ale situaci velmi zkomplikuje – například mně. Naše radnice v Praze 13 rázně nesouhlasí se změnou trasy autobusu 235, který přímo vedl k metru B (Nové Butovice). Tato linka, která nemá s metrem A nic společného a od Motola je dosti vzdálena, bude zrušena a nahrazena jiným spojem, který bude, pro nás, zbytečně zajíždět. Linka 235 jezdila z velkého sídliště Velká Ohrada, takže pro všechny bylo toto spojení výhodné. Další dvě linky 214 a 225 budou sloučeny do metrobusu 142, který bude rovněž zbytečně zajíždět. Přestože si lidé i radnice stěžovali, že některé změny jsou naproste hlouposti, dopravnímu podniku to bylo, zdá se, jedno.

Další zcela nepochopitelnou věcí je, že se metro staví v těsné blízkosti letiště, ale nikdy tam nepovede, jak se nedávno vyjádřila primátorka Prahy paní Krnáčová. Magistrát uvažuje o výstavbě nadzemky, avšak Praha 6 ji nechce, jelikož se obává zhoršení životního prostředí.

A do třetice: Ranní provoz metra do stanice Nemocnice Motol, kdy je provoz nejhustší, bude oslaben a do zastávky Motol bude jezdit „už“ každá druhá souprava.

Některé mouchy se třeba časem vychytají, ale na některé změny „k lepšímu“ si asi budeme muset zvyknout.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ ZMĚNY:

Tramvaje

- **2** – linka bude zrušena (Petřiny – Divoká Šárka)
- **5** – linka v úseku Hradčanská – Dlouhá třída bude nově vedena přes Strossmayerovo náměstí
- **20** – linka ve směru od Divoké Šárky bude ze zastávky Újezd odkloněna po trase současné linky 22 (jako její posila) přes Národní třídu, Karlovo náměstí, I. P. Pavlova a Náměstí Míru do zastávky Čechovo náměstí. V úseku Malostranská – Újezd – Anděl – Sídlíště Barrandov bude nahrazena linkou 8.
- **26** – linka v oblasti Prahy 6 pojedí nově z Nádraží Podbaba. Dále bude ze zastávky Olšanské náměstí odkloněna přes Floru do zastávky Olšanské hřbitovy.

Autobusy

- **119** – linka bude zkrácena ke stanicí metra Nádraží Veleslavín
- **218** – linka bude zrušena (Dejvická – OC Šestka), nahrazena metrem a linkami 142 a 191

Viktorie Šupšaková, 3.B

BUBLINA BUDOUCNOSTI

Píše se rok 2015 a my žijeme v moderní, demokratické společnosti. Hitlerovi a jeho okultním myšlenkám odzvonilo, i komunistickým soudruhům jsme dali vale. Druhá světová válka byla tedy posledním krvavým konfliktem, který naší zemi bezprostředně zasáhl, a my si teď žijeme v bezpečí, v jakési dokonale vypoastrované bublině. Netrpíme nedostatkem, ba naopak, my trpíme přebyt看em – nadměrnou mírou sobectví a netečnosti.

Navzdory tomu, že na mnoha místech zuří hrozivé konflikty, my jen nečinně, skoro až se stoickým klidem přihlížíme. Slovem my teď nemám na mysli pouze naši republiku, nýbrž i tolik mocný celek, jakým je Evropská unie. Ovšem, na Rusko jsme uvalili sankce, které otrásl ekonomikou východního velikána, avšak nedokázaly zastavit masové vraždy na obou stranách rusko-ukrajinského konfliktu – tedy v podstatě to nejdůležitější. Už několik měsíců přicházejí soustavně o život vojáci, ale i nevinní, bezmocní civilisté, kterým jejich východní soused narušil pomyslnou bublinu. Mám pocit, že si ani přinejméním neumím představit, v jaké situaci se Ukrajinci ocitli a jaký dopad má dosavadní vývoj na jejich fyzický i duševní stav. Domnívám se ale, že pokud nebudeme ohroženi my samotní, obětujeme se jen minimálně, abychom postiženým jakkoli pomohli.

Místo aby se naši politici snažili nalézt racionální řešení bojů, kritizují sankce a obávají se neblahých ekonomických vlivů, které jsou s nimi spojeny. Přitom si ale neuvědomují, že je to jedno z mála možných nevojenských opatření, která mohou autoritářskému mágovi, jak se říká, zatnout tipec. Chceme-li na světě mír, budeme se muset něčeho vzdát, ať chceme či ne.

Ukrajina se ocitá na pokraji svých sil a lidé v pohraničí především touží po brzkém konci války. Miloš Zeman pravil, že se jedná pouze o občanský konflikt. Je-li tomu opravdu tak, obsazení Československa Hitlerem bylo vlastně také vyústění pouze občanského konfliktu.

Podle mě se tedy rozhodně ve svém úsudku mýlím a budeme-li dál sedět s rukama v klíně, prezidentův přítel Vladimír Brzy zaklepe i na naši bublinu.

Lucie Horáčková, 3. A

TANEČNÍ

ilustrace: P. Korfová

Při slově taneční si vybavím nejenom tanec, slečny v krásných šatech a pány v oblecích, ale hlavně se mi v hlavě rozezná úporná melodie, znějící jako siréna ohlašující nálet bombardérů, která oznamuje chystající se zadávání do párů. Tím ale všechno teprve začíná, protože ztrapnit se při tanci je až příliš snadné.

Každému se to stalo, při tanci zaváhal nad dalšími kroky a nechtěně kopnul svého tanečního partnera. Většinou to oba přejdou lehkým úsměvem s náznakem omluvy. Občas se ale stane, že podpatek dívky se zabodne do nártu spolutanečníka, a pokud je tanečnice otylejší, může se její obět belhavým krokem odebrat na lavičku – střídačku. Jednou jsem byl dokonce svědkem toho, jak se cizí dívka zaklesla podpatkem do boty svého partnera. Než oběma došlo, co se stalo, pokusil se každý o další krok. Drobná dívka udělala namísto kroku vpřed nedobrovolný krok vzad a s překvapeným výrazem ve tváři se poroučela k zemi. Pravděpodobnost střetu se zvyšuje při tancování kolem sálu. Zvláště při polce se postupně tvoří chumly párů. Ty se jako molekuly plynu neustále srážejí, přičemž se nikdo neomezuje pouze na nohy, nýbrž zapojí i zbylé končetiny.

Zdaleka nejnepříjemnější a frustrující je pro dívky situace, kdy po zadávání stojí na parketu samotné jako hraniční kámen a rozhlíží se po nějakém partnerovi. Zklamaneč poté přihlíží, jak se ostatní vlní v rytmu hudby. Jedné dívky se to dokonce tak dotklo, že se se slzami v očích vytratila ze sálu. Naopak chlapi to berou úplně jinak. Spokojeně sedí na lavičce a užívají si chvíle odpočinku koukáním do mobilů. Ti společenštější, jako například já, se potichu baví s ostatními náhradníky a pozorují tanečníky. Nic vám nezvýší sebevědomí více, než když vidíte, že nejste jediní, kteří neudrží rytmus, zapominají kroky a neustále do někomu vrážejí. Když jsem takhle seděl a pozoroval, tančil se zrovna blues, komplikovaný tanec se spoustou figur s otáčkami. Několik dívek si tehdy vzalo volně sukne a při otáčkách se jim zvedaly až k pasu. Vůbec jsem nelitoval, že jsem zůstal lichý a musel si sednout.

Paradoxně si při slově taneční vzpomenu častěji právě na tyto menší či větší trapasy než na to, jak se tančí cha-cha nebo rumba.

Miroslav Kos, 2. D

Nuda v Brně rozhodně nebyla

„Kdo teda pojedje do toho Brna¹?“ zaznělo tuhle na schůzce redakce časopisu.

„Pojede Ondra – ten má největší zásluhu, a Lucka a Denisa, protože se obě budou hlásit na žurnalistiku.“

„Dobrá, tak počítejte s tím, že budete brzy vstávat, pojedeme vlakem, autobus nebudeme riskovat, na dálnici by mohla být zácpa. V Brně nás čeká nabitý program², s návratem počítejte kolem 16. hodiny.“ Nabitý program opravdu vypadal zajímavě. Sliboval přednášky pro začínající novináře, workshopy, virtuální exkurzi do městské knihovny a také samotné vyhlášení vítězů letošních finalistů v celorepublikové soutěži *školní časopis roku*.

A tak jsme podle pokynů naší vedoucí pí Korfové 2. prosince loňského roku nasedali do „rychlíku“ – *railjet 71 Gustav Mahler* v 6 hodin 40 minut na hlavním nádraží a podle titulků v médiích jsme si lepší den vybrat nemohli.

NÁMRAZA ZASTAVILA VLAKY I TRAMVAJE. Komplikace na železnici po celé republice se dotkly řádově až stovky tisíc cestujících a stovek osobních vlaků. Na jižní Moravě zůstává dnes dopoledne 13 obcí bez dodávek elektrické energie z původních z8.

ZPRAVY.AKTUALNE.CZ

Dodnes je nám záhadou, že náš vlak vyjel a neměl ani moc velké zpoždění. Nějakých 20 minut. To se určitě během cesty srovná, navíc máme asi půlhodinovou rezervu. Ve vlaku jsme si pěkně plánovali, kdo půjde na který workshop, trochu jsme posvačili, počteli a někteří poklímali. Jaké bylo naše překvapení, když jsme po dvou hodinách cesty zjistili, že se vyskytujeme kdesi u Kolína.

„Tak na devátou to asi nestihneme, ale od jedenácti jsou také zajímavá témata“, uklidňoval sebe i nás pan Škapa.

Když už bylo jasné, že do školy v Brně dorazíme, aniž bychom cokoli stihli, někoho z nás napadlo, že kvůli kalamitě třeba s programem počkají a my přeci jen stihneme alespoň jeden, třeba i ten nejkratší workshopíček. Máme přeci jen 2 hodiny 40 minut zpoždění. A po menším bloudění v Brně při hledání školy skoro 3 hodiny!

Konečně vcházíme do školy, tam nás zdejší studenti velmi mile vítají bagetou a odznáčkem soutěže, ale program prý už skončil. Jestli chceme, můžeme se jít podívat na vyhlášení. Začíná za chvíli. Jak bychom nechtěli, když už jsme tady. Usedáme do prvních lavic velkého sálu a malé zadostičinění se konečně dostavuje. Časopis Pod lavicí se umístil na krásném 10. místě a k tomu ještě získal Cenu poroty.

Dlouhá cesta do Brna nebyla až tak zbytečná. Sice jsme si výsledky mohli přečíst na internetu a nekodrcat se kvůli tomu 6 hodin do Brna, ale kdo by si to nechtěl poslechnout na vlastní uši, že.

Nastala druhá část příběhu, kdy jsme přestali řešit náš časopis a začali se zajímat o návrat domů. Vlaková doprava měla stále značné problémy, dokonce to chvíli s návratem vypadalo velice nejistě. A tu se na scéně objevuje pan profesor Tuzar, který nám podává nejen info o stavu železnic, ale i velice cenné rady, kterým vlakem jet, abychom se vůbec ještě dostali domů. Krátce před čtvrtou jsme nasedli do vlaku, který jel do Prahy až z Maďarska – zatím bez zpoždění. A hurá, úspěšně jsme vyjeli.

Radost se po hodině jízdy ukázala jako předčasná. Kousek za Českou Třebovou naše expedice ve vlaku uvízla, a celé dvě hodiny jsme museli čekat, až pro nás jede diesellová lokomotiva. Byla to dost

nepříjemná zpráva. Po celém dni cestování jsme už byli dost unavení a taky vyhladovělí. Vždyť jsme se měli vracet ve čtyři odpoledne a teď už je sedm večer a Praha v nedohlednu. Ale jak už to v těchto vyhocených situacích bývá, někdo řekne nějakou hloupost a ostatní se tomu začnou smát, jako kdyby v životě nic vtipnějšího neslyšeli. Nálada nám začala stoupat, rozproudila se velice zábavná konverzace úplně o všem, které vévodil pan profesor Škapa jakožto náš vrchní bavič, a tak jsme si ani nevěšimli, že „už“ v půl desáté večer vlak přijel do cíle.

Říkáte si, že to byla velká směla a zcela promarněný den? Mýlíte se. Já osobně celou akci považuji za skvělý zážitek a doufám, že si ho letos zopakujeme – ale tentokrát prosím, abychom si na cestování vlakem přes celou republiku vybrali lepší den.

Denisa Lukáčová, 3. B & Petra Korfová

Jeti do Brna¹ rozuměj podniknouti dlouho očekávanou studijní cestu do města Brno pouze pro vybrané zástupce za školní časopis dychtíce po této cestě nejvíce a zasloužice si tohoto velice, kde se mělo 2. prosince konati vyhlášení celorepublikového kola *školní časopis roku*. Tomu měly předcházeti zajímavé přednášky a workshopy z oblasti žurnalistiky a mediální komunikace.

DOPISY ČTENÁŘŮ

Dobrý den,

chtěla bych jako reagovat na to Brno.

Jako moje dcera Adéla Krupicová 3. ročník si moc přála jet do Brna. Jako zdůrazňuju, že moc, moc a ještě jednou móóóoc. Mocinky moc. Kromě toho jako, že by se tu holka něco přiučila, měla by to za darmo, protože to platila škola, a taky už se dlouho neviděla s Jiřinou. Jako Jiřina je teta Adi. No ne jako, doopravdy je to její teta. Bo Jiřka je ma segra. Ona se tam prodala za Frantu a teď bydlí v Brně. Jiřina měla pro Adu kysané zelí, vejca – samozřejmě domácí – od slepic, a houby v octu. A Áďa vždycky dostane od Jiří nějaký to kilčo, jako na připolepšenou.

Adéla už pět let pracuje do Pod lavice. Co jako pracuje, ona tam hodně tvrdě maká. Napsala hodně eskcelentních a vynikajících článků. Říkala to i jedna češtinářka, že něco takovýho ještě nečetla. Dyť o tom mluvila celá škola. A čet to i Pepa a ten normálně jako vůbec nic nečte.

Já teda nevím, proč jste jako nevybrali Adélu, jako do toho Brna? Jako ona má malý zásluhu????

Dyť je v redakci nejdýl!!!!

Dyť je nejstarší!

Dyť ona má být šéfredaktorka!!

A čet někdo ten proslov, co Adéla připravila, kdybyste něco vyhráli? A vidíte, jak by se hodil.

Já si ale fakt jako nechci stěžovat. Chtěla bych se tady spíš podělit s ostatními rodičema o vlastní zkušenost. Když jako víte, že vaše dítě na to má, že to jako dá, že je in, píše prostě jako vlastně úplně nejlíp a ostatní to jako nevidí? Nebo si to snad ani nemyslí? Jako Áďa byla fakt zoufalá. Pořád bušila do zdí. A tady přišla na řadu moje role. Jako role matky si myslím. A já jí jako říkám: „Né, Áďo, ty jsi prostě po mně. Já byla taky jako nejlepčí. A to jako ostatní nemaj rádi. A Áďo, neboj se, co tě nezabije, to tě proštíhlí. A myslíš, že když chceš jít na doktorku (jako já), že k tomu musíš jako trajdat po Brně? Že někoho zajímá, na kolika vycházkách si jako se školou byla? “ Prostě takle jsem jí to řekla, jako vod srdce, do toho volá Jiřina, že v létě hned přijede a Adéla to taky hned pochopila, protože asi není jako úplně blbá. A ona navíc jako zná svoji cenu.

S pozdravem

Drahuše Dr. Krupicová

PS: Áďa všem vzkazuje, že příští rok je teda jako ochotná s váma do toho Brna jet a mít tam ten proslov. Ale snad jí Áďu poprosíte. To je snad jako slušnost.

BÁSNĚ

Znám svou cenu!
Ale přesto si občas v sobě dělám pořádek
a posmívám se svým snům
s prošlou zárukou.

Nevím, jestli se mám ráda,
a moje myšlenky jsou chaos,
ve kterém nemohu najít sama sebe,
a této devastující ztráty pak lituji.
Oslabená svým strachem se cítím sama.

Opravdu znám svou cenu?
Ostřelována nutností definovat sama sebe
a hodnotit se a kontrolovat se
a vnímat svou jedinečnost
podle světových standardů
úspěchu, krásy a hodnoty osobnosti.
Cítím se lapená v nenápadné pasti
svých vlastních dobrovolných rozhodnutí,
kdy jsem měla říci „Ne! Ani náhodou!“
kdy jsem chtěla zaječet anebo odejít,
a místo toho ze mne vyšlo
„Tak jo.“, „Jasně!“ a „Proč ne!“
Zůstala jsem stát s nalepeným úsměvem
a nechápala, proč tak jednám.

Kdybych znala svou cenu,
neškodila bych sama sobě
občasnou akutní ztrátou humoru.
Sebedůvěra je jiné jméno sebeúcty
a cenou za nejistotu jsou změny názorů.
Mám ty správné přátele?
Mají mě opravdu všichni rádi?
Chodím na ty správné akce?
A žiju vůbec ten správný život?
Odpovědí je jen tiché cenění.

Petra Třísková, 3. D

Novoroční předsevzetí,
osvojené zákazy,
předstírané zaujetí
plné povrchní nákazy.

Na základě tělesna
určujeme svou cenu
a tvářička líbezná
zláká nás ke všemu.

Duchovno však není vidět,
tak měříme to vnější.
Proč se ale nenávidět
za poměry zdejší?

Nakonec tím soudcem
je každý sám sobě,
a jen mysl pod vlivem
přežije v dnešní době.

Sabina Kocourová, 3. A

Vídeň

Sobota, 29. listopad 2014, 4:50

Zvoní budík a já se svou kamarádkou Míšou s přemáháním otvíráme oči. No jo. Už tak krátký spánek jsme si zkrátily ještě více, když jsme do jedné ráno koukaly na Star Wars (a povídaly si, protože holky jsou zkrátka ukecaný). Ale přece se nám podařilo vstát a absolvovat ranní rutinu.

5:45

A vida, ani ne za hodinu stojíme u metra na Roztylech. Tam jsme měli všichni sraz a tam také začal náš jednodenní výlet do adventní Vídně; města historického, romantického a tak trochu i obestřeného tajemnem.

Sedíme v autobuse a vyvádíme. Nikdo by si ani nepomyslel, že většina z nás byla příšerně nevyspalá. Energie nás neopouštěla a čtyři hodiny cesty utekly rychleji, než jsme si mohli pomyslet. Paní profesorky Dvořáková, Blahníková a Mihulková, které cestu pořádaly a doprovázely nás na ní, nám během cesty prozradily něco o zajímavých výstavách a místech, která bychom mohli navštívit.

10:00

Přijíždíme do Vídně a rozbíháme se do jejích ulic zcela svobodně a bez obav. Každý

má svůj plán cesty a v každé skupince se nachází minimálně jedna mapa. Takže žádný problém a vzhůru za poznáním a dobrodružstvím!

11:00

Naše parta se rozhodla pro návštěvu Belvederu, kde zrovna probíhala výstava obrazů Claude Moneta i jiných významných impresionistických malířů. Ačkoliv galerie byla skoro hodinu cesty od místa rozchodu, úsilí sem dojít se rozhodně vyplatilo. Výstava stála za to! Měla navíc i svou výhodu - jelikož jsme středoškolskými studenty, kterým ještě nebylo devatenáct let, vstup byl pro nás zcela zdarma.

14:00

Tato akce ovšem nebyla jen o kulturních požitcích. To, na co jsme se těšili mnohem více, bylo utrácení eur na vánočních trzích. Advent byl v úplném počátku (a také ve své plné, sychravé kráse). Celá Vídeň zářila vánočními světélky a byla doslova kouzelná. Trošku nás jímala vánoční atmosféra.

A nyní přišlo první zklamání. Lidi, lidi, lidi a zase lidi. Ačkoliv se dalo předpokládat, že se to tu bude podobat mraveništi, přesto jsme byli trochu zaskočení a prodírání se

neprostopnými davy nebylo nic moc. Jistě si každý dokáže vybavit ty, které jsou každoročně v Praze.

18:00

Když jsme všichni konečně dostatečně prozkoumali jak kulturu Vídně, tak i nabídku obchodů, byl čas se pomalu vracet na zastávku vedle Dunaje. Vyprávěním našich zážitků jsme si krátily čekání na autobus a také nás to trochu odvádělo od myšlenek na to, jak velká nám byla zima. Krátce po šesté večerní opouštíme toto překrásné město.

Během cesty se již začala u většiny z nás projevovat únava. A ačkoliv to byl pro mne neskutečně krásný zážitek, ze všeho nejvíce jsem se těšila, až si večer zase budu moci lehnout do postele a dospat nejen divoký pátek, ale i celotýdenní ranní vstávání do školy.

Tak snad zase za rok, Vídni!

Denisa Lukáčová, 3. B

AUTOINTERVIEW ADAMA ŠKAPY

„I boty do tělocvičny si dnes zavazují lépe než před deseti lety.“

Rozhovor sám se sebou je opravdu zvláštní věc; pro toho, kdo tento rozhovor dělá, i pro okolí, které tento rozhovor pak čte. Na druhou stranu – kdo jiný by měl se mnou vést rozhovor? Kdo jiný mě zná lépe než já sám? Kdo jiný mi tedy položí přesně ty otázky, na které chci, velmi sofistikovaně a s jistou dávkou nadhledu a velkorysosti, odpovídat?

„Správně načasovaná pochvala má ohromnou moc a sílu!“

„Když si člověk za něčím jde, poctivě a rád, tak mu život a okolnosti naservírují to nejlepší finále.“

Téma časopisu zní – „Znáš svou cenu?“ Jak jsi na tom ty?

Je to lehká a těžká otázka zároveň. Bez ohledu na to, zda odpovím negativně či pozitivně, to na mě bude vždy vrhat stín určitých pochybností a zároveň ukazovat nádech mých komplexů... S jistotou však můžu prohlásit, že čím jsem starší, tím lépe svou cenu poznávám. Asi to souvisí s poznáváním sebe sama.

To znamená, že čím jsi starší, tím máš větší sebevědomí?

To zdaleka ne. Spíš lépe dokážu odhadnout některé své schopnosti. Ve sportu bych to přirovnal ke hře – golfu: nevyhrává ten s nejdelším a nejtvrdším úderem, ale ten, kdo hraje ty údery pořád stejně dobře. Bez ohledu na podmínky, které mohou ovlivňovat (a leckdy ovlivňují) samotnou hru.

No dobře. A jak se to konkrétně projevuje třeba na tvé práci?

Tak na mé práci učitele je určitá zkušenost základní pilíř a podmínka k tomu, abych kantořinu vůbec mohl dělat. Když srovnám sám sebe na začátku své učitelské kariéry a po deseti letech praxe, tak to je *vesmírný rozdíl!* Ale tak je to asi u každé práce.

Vesmírný rozdíl v čem?

Ve všem. I boty do tělocvičny si dnes zavazují lépe než před deseti let. Ale vážně, největší rozdíl je v tom, kolik energie něčemu věnuji a jaký to má efekt: tzv. *poměr cena/výkon*. To, že má člověk na začátku nějaké vědomosti, je jedna věc, že je však dost dobře nedokáže, a neumí předat, je věc druhá! A na prvním místě je samozřejmě

komunikace. To je podle mě základ (nejen) učitelského povolání.

To chceš jako říct, že na začátku kariéry jsi „neuměl komunikovat“ a teď to umíš?

Když mi bylo 26 let a jako třídní učitel jsem měl rodičům čtyřicátníkům říkat, jak mají vychovávat své děti... No připadal jsem si trapně. Nevěděl jsem, jak mám na jejich otázky a problémy reagovat. Ne, že bych to dnes věděl. Jen je snadnější říkat „ne- zlobte se, ale nerozumím Vám“. Ale hlavně začínám některé věci chápat i proto, že už mám vlastní děti.

Vlastní děti?

Až s vlastními dětmi člověk pochopí některé věci. Když jsem nastupoval na svou první školu, tak mi ředitel tehdy řekl: „Určité věci jsou nesdělitelné. Můžeme se tady o tom bavit, jaké je to být třeba otcem, ale teprve až když se člověk otcem stane, některé věci opravdu pochopí“. A tak je to se vším. Tím ale nechci říct, že učitel, který není otcem, nemůže být dobrým učitelem. Spíš to, že vlastní děti mě učí rychleji a snáze pochopit některá úskalí a zákonitosti učitelské práce, zejména v komunikaci se studenty.

Bavíme se tady o tvé práci i o tom „být otcem“. Tvůj profesionální a soukromý život dělá dohromady tvůj život! Jsi ve svém životě spokojený?

Jo. Občas, třeba když jedu sám autem, zabloudím v myšlenkách ke své spokojenosti – mám fajn rodinu, práci, kterou mám moc rád a kterou jsem si vybral... Ano, jsou momenty, kdy se cítím výsostně šťastný

a spokojený. Ale je to jen na okamžik. Krátké okamžiky štěstí. Umím být také velmi, velmi nešťastný a nespokojený!

... a dostáváme se ke štěstí...

„Cítit se šťastný“ je netrvalá a pomíjivá věc. Člověk může mít všechno, a být nešťastný, anebo nic, a být šťastný. Myslím si, že každý z nás proplová těmito dvěma světy a je víceméně na něm, v jakých vodách stráví více času. Je to podobné, jako když je člověk zamilovaný: k tomu, aby byl absolutně šťastný či nešťastný vlastně nic nepotřebuje. Štěstí i neštěstí si tvoří ve své hlavě.

Co tví studenti?

S trochou nadsázky mohu říct, že jsem nikdy neučil lepší děti. Ale jak už jsem řekl, je to dáno různými faktory: děti-žáci se mění, já se měním. K lepšímu – to netvrdím! Jsme jiní. Ani lepší, ani horší.

Jsou více lehkovážní, méně zodpovědní než ty v jejich věku?

Lehkovážní, drzí, méně zodpovědní. Více náchylní k manipulaci. Závislí na sociálních sítích. Prostě jiní, než jsme byli my. Zároveň jsou odvažnější. Dokáží se mnou diskutovat, aniž by předem kalkulovali, co z toho budou mít. Mají vlastní názor, který si svými argumenty dokáží obhájit. Myslím si, že jsou nápaditější.

A co můžeš říci studentům o časopise Pod lavicí?

Před necelými dvěma lety přišla kolegyně Dana Petříčková s myšlenkou, že by se mohly spojit tři školní projekty (tehdy vycházely v jeden čas nepravidelně tři různě

školní časopisy) v jedno médium. A tak vlastně odstartovala éra dnešního pojetí časopisu Pod lavicí: Náštěnné noviny (pí Petříčková) se spojily s časopisem Pod lavicí (pí Korfová) a magazínem Černobílý svět (p. Škapa). A i když to z dnešního pohledu vypadá jako logické, jednoduché a smysluplné řešení, ten přerod rozhodně jednoduchý nebyl. S kolegyní Petrou Korfovou jsem pracoval už dříve. A upřímně: dost dlouho nám trvalo, než jsme našli tu správnou *společnou cestu*. Ale teď to rozhodně stojí za to a někdy si to dost užívám!

Kdo jakou roli hraje v časopise?

Časopis stojí samozřejmě na studentech. Na posledním čísle se jich podílelo neuvěřitelných 15! Z pohledu kantorů: řekl bych, že motor je Petra Korfová, volant Dana Petříčková a já jsem ten pomyslný plyn. Ale za největší zázrak aktuálně považuji atomovou energii, která zcela přirozeně čiší ze studentů! My tři kantoři jsme víceméně takoví moderátoři. V tom nejlepším slova smyslu.

Byl jsi na vyhlášení soutěže nejlepší školní časopis roku. Myslíš si, že časopis Pod lavicí je nejlepší školní časopis?

Já vím, na co narážíš. Ty víš, jak nemám rád to „nejlepší“. Ale když jsem si listoval našimi konkurenty a pozdějšími vítězi soutěže, měl jsem z našeho „Arabského“ časopisu moc dobrý pocit. Že to děláme dobře. Máme vynikající design a grafiku, jednoduchou a čistou. Časopis je originální, čtivý, přitom nepodbízává. Jako jediný časopis v České republice máme vlastní fotografickou přílohu! Přál bych vám vidět tu situa-

ci, jak si všichni ostatní listují právě naším časopisem. Dělají si poznámky, co by od nás mohli okoukat, čím se inspirovat. Ale hlavně, i když si jen letmo zalistujete v Pod lavici, cítíte tam tu úžasnou atmosféru školy – studentů i učitelů, kteří do školy chodí rádi a se stejnou láskou dělají třeba i časopis. Člověk má pak pocit, že jediná možná životní volba je vystudovat Arabskou.

Ach ta tvoje pozitivita. Já tě takového moc neznám!

Dřív jsem často slyšel, od lidí různého věku a postavení, jednu a tutéž větu: „Já prostě moc nechválím!“ Udivovalo mě, že to všichni říkají až hrdě. A pak, v konfrontaci a dialogu s přáteli, jsem si uvědomil, že právě ta správně načasovaná pochvala má ohromnou moc a sílu! Že když dokážete v pravý čas pochválit, je to prostě zázrak. S tím také souvisí pochvala umět přijmout... Uvědomil jsem si, že si spousta lidí zaslouží za to, co dělá, pochválit. Že to není samozřejmost – jsou to velké věci, když vám dobře švec spraví boty, kuchař uvaří vynikající oběd nebo uklízečka skvěle uklidí. Tou pochvalou si vlastně i já uvědomuji, že to dobré, co dělají lidé okolo mě, z kvalitňuje můj život.

A co kritika?

Já byl dřív hodně kriticky „upřímný“. Jenže ono někomu můžeš něco říct tak, že ho „zničíš“ na celý den, nebo jen poukázat a naznačit, kde si myslíš, že udělal chybu. To je taky jedna z věcí, na kterou věkem přicházím: že vlastně i negativní kritikou můžeš člověka povzbudit. Ale kritizovat se musí umět. A pokud to někdo dělá, a neu-

mí to, berte to s rezervou. Je potřeba selektovat informace jako odpadky a ty „zkažené“ pak hned vyhodit. Nenechat se jimi ničit a ubíjet.

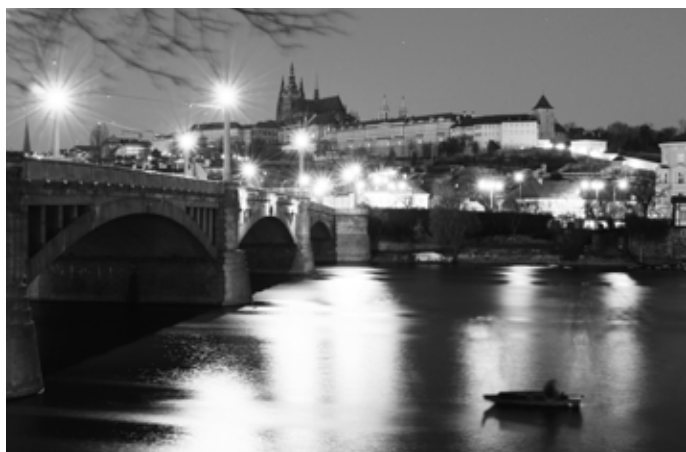
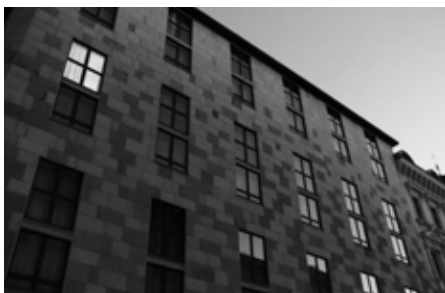
Ale člověk by se měl také umět ozvat, když něco není v pořádku, ne? Říznout do nějaké konfliktní situace, když si myslí, že pravda je na jeho straně.

Určitě. Dnes, 25 let po revoluci, jsem docela překvapený, jak někteří lidé v naší společnosti morálně rezignovali, bojí se říct vlastní názor, aniž by je to nějakým způsobem hendikepovalo. I to je jedna z věcí, kterých si na studentech vážím – jsou odvažnější.

Co tady ten rozhovor zakončit nějakou zajímavou pointou?

Myslím si, že když si člověk za něčím jde, poctivě a rád, tak mu život a okolnosti naservírují to nejlepší finále. Když jsem učil ještě v Ostravě na průmyslovce a moje žena vedle na gymplu, hádali jsme se, kdo má ve škole lepšího šachistu. U nich studovala juniorská mistryně Evropy, my měli „fakt dobrého týpka, co všechny porazí ve školním bufetu“. Nakonec v turnaji družstev se právě oni dva utkali v posledním, rozhodujícím utkání. Bylo to v centru Ostravy, ve velkém sále, kde všichni do jednoho tuto partii sledovali. Ticho jako v hrobě, ale drama a napětí, jako by Česká republika hrála finále MS ve fotbale s Brazílií. Byl to krásný zápas! A ten „týpek z bufetu“ tu mistryni Evropy porazil! Na čas.

Na otázky Adama Š. odpovídal A. Škapa

Fotoworkshop

Konečně prázdniny! Většina studentů tráví své první vánoční dopoledne v posteli. Šestice neohrožených fotografů však v 6 hodin postává u Rudolfiny, třese se zimou a nadšením a chystá se nafotit ranní Prahu. Netuší, že se to ráno tak trochu protáhne, že slunce rozzáří město a naší skupině poskytnou nekonečné záběry.

Po nafocení Vltavy a Karlova mostu za téměř úplné tmy, kdy jsme se kolem sebe oháněli stativy a pořízení jedné fotky nám trvalo třeba i 50 vteřin, jsme se zmrzli vydali dál do Prahy. Na Karlově mostě nám ještě zimní slunce udělalo perfektní měkké světlo a my jsme tak mohli fotit téměř bez stínů. Zvěčnili jsme sebe, pár turistů okolo a šli si sednout do jednoho z mála otevřených podniků – do mekáče!

Poté, co jsme rozlili kafe a pohádali se s uklízečkou, jsme vyrazili s novým elánem vzhůru na Hrad. Slunce začalo protahovat stíny a my pomalu vyťahovali analogové foťáky. Do ulic začali vycházet lidé a my jsme je mohli využívat jako objekty. Nafotili jsme Zámecké schody, Hrad i Nový Svět, hráli si se světlem, stíny, foťáky i výrazy obličejů a kolem poledního jsme nadšení z úspěšného dne a doprovázeni dobrou náladou zakončili náš fotoworkshop.

Děkujeme panu Škapovi za skvělý den strávený s tak skvělými lidmi! Už se těšíme na další akci.

Adéla Pavlišová, 2. D

